

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

KÜLMAJÕE LAPS

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
A Cold Creek Baby
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2010 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R08460025
ISBN 978-9916-31-893-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis lugeja!

Ma armastan siiralt kõiki enda loodud kangelasi koos kõigi nende vigade, nõrkuste ja muuga, aga mõned neist näivad jätvat mulle kustumatuma mulje kui teised. Pean tunnistama, et pärast seda, kui lõpetasin „Külmajõe lapse“ kirjutamise, tundsin ma kergelt ebalojaalsust kõigi oma teiste kangelaste suhtes, kui taipasin, et Cisco del Norte võib olla mu suurim lemmikkangelane (vähemalt järgmise raamatuni). Imetlesin seda ohtlikku, probleemset ja saladuslikku meest alates esimesest hetkest, kui mulle selle viimase „Külmajõe kauboide“ sarja raamatu idee pähe tuli, ja ma ei suutnud ära oodata, millal saan juba jutustada tema ja Eastoni loo. Arvan, et olen saanud nende kohta rohkem kirju, kui ühegi teise minu tegelase kohta, küsimusega, millal ma lõpuks ometi neist kirjutan. „Külmajõe lapse“ kirjutamise käigus kiindusin ma neisse mõlemasse veelgi rohkem ja mul oli väga hea meel, et sain neid aidata ühise õnneliku lõpu leidmisel... ja juhatada Cisco seekord päriseks koju.

Parimate soovidega,
RaeAnne

ESIMENE PEATÜKK

Miski äratas Easton Springhilli sügavast unest.

Ta keeras end teisipidi ja vaatas silmi vidutades äratuskella, mille helendav numbrilaud näitas masendavalt varast hommikutundi 4.26. Tema kardinald olid avatud, nagu alati, et ta näeks ärgates esimese asjana mäetippe, mis olid ikka veel lumega kaetud. Aga hetkel paistsid tema voodisse ainult tumedas taevas eredalt säravad tähed.

Raske ohkega laskus ta tagasi padjale. Enam ta magama jääda ei suuda, seda enam, et see pagana äratuskell pidi nagunii veidi rohkem kui tunni aja pärast helisema.

Milline piin. Talle ei meeldinud üldse enne äratuskella ärgata, eriti veel siis, kui talle tundus, et ta oli parajasti näinud väga head unenägu. Tal oli ainult väga ähmane mälestus sellest, mida ta oli unes näinud, aga ta arvas, et see oli kuidagi seotud *Ciscoga*.

Ta keeras teise külje. Tõenäoliselt oleks vist parem üles ärgata. Millal iganes ta meest unes nägi, veetis ta

järgmise päeva imelikus pingeseisundis – osalt rõõmutades, et oli meest jälle näinud, olgugi, et vaid alateadvuses, aga enamasti kurvastades, et pidi jälle üles tõusma ja alustama Idaho karjakasvatusrantšo lõputute töödega.

Üksinda, nagu tavaliselt.

Puuvillane padjapüür sahis, kui ta pead raputas, olles enda peale pahane.

Tal oli siin imehea elu. Ta armastas seda rantšot ja oma sõpru, tal olid vendade lapsed, keda ta jumaldas.

Mis siis, et tal polnud seda üht asja, millest ta oli lapsepõlvest peale unistanud. Mis mõtet oli võimatute asjade pärast muretseda ja piinelda?

Ta ajas end istukile, imestades, mis oli teda äratanud. Õues haukusid tema borderkollid Jack ja Suzy, aga see võis tähendada ükskõik mida, alates lahtipääsenud lehmast kuni mõne õnnetu näriliseni, kes oli olnud piisavalt rumal, et nende territooriumile tungida.

Mis see ka ei olnud, aga ta teadis, et enam ta magama ei jää. Paremini oleks seda lisatundi ära kasutada ja veidi tööd teha, enne kui peab minema õue loomi talitama. Kahjuks olid Winderi rantšo arved teda alati ootamas.

Ta ajas end voodist välja ja kobas just oma hommikumantli järele, kui kuulis mingit heli, mis näis tohutust, tühjas rantšohoones vastu kajavat.

Ta tardus pimeduses paigale ja kikitaskõrva. Mis pagan see veel oli? Kõlas nagu midagi karjatuse ja kräunumise vahepealset. Hetk hiljem kostis alumiselt korruselt müra. See oli samasugune kolin ja veeremine, nagu oleks mõni plastist kauss kuidagi kapist köögipõrandale kukkunud.

Ta süda tagus, kõhus keeras ja ta soovis, et oleks ühe koera tuppa toonud. Alates sellest, kui tema iidvana borderkollri Chester, kes oli olnud rohkem lemmikloom kui tööloom, oli talvel surnud, oli ta majas üksi olnud.

Mõnikord maja kriiksus ja nagises, nagu vanad majad ikka, aga praegune heli oli midagi enam kui tavalised maja vajumise hääled.

Ta lükkas jalad sussidesse, haaras voodi kõrvalt hommikumannli, et varjata oma vana John Deere'i T-särki, mille üks poistest oli aastaid tagasi siia jätnud, ja võttis voodi alt onu lemmikrelva, vana Benelli, mida Brant käskis tal seal hoida.

Ta elas ihuüksinda eraldatud kohas asuvas rantšos, kus lähim naaber jäi umbes poolteise kilomeetri kaugusele. Ainult ülimalt rumal naine jätaks kaitseabinõud kasutusele võtmata. Tema oli üles kasvanud koos kolme ülihoollitseva kasuvennaga ja polnud kaugeltki rumal.

Vähemalt mitte enamuse asjade puhul.

Tema soontes voolas puhas adrenaliin, kui ta käsi kobas öökapi sahtlis olevate padrunite järele, laadides mõlemad rauad.

Ettevaatusabinõuna võttis ta voodi kõrvalt mobiiltelefoni ja libistas selle taskusse, tahtmata hädaabinumbrile helistada enne, kui oli olukorda kontrollinud ja veendunud, et ei kujutanud endale asju ainult ette. Ta ei tahtnud pärast Trace Bowmanile seletada, miks ta oli kõigest ühe kööki pääsenud pesukaru pärast politseisse helistanud.

Ta lükkas magamistoa ukse lahti, kirudes end taas sellepärast, et oli pärast Jo surma ikka ülemise korruse tuppa elama jäänud. Tal oleks olnud palju mugavam, kui

ta oleks kolinud ühte kahest alumise korruse magamistubadest, aga ta oli kangekaelselt oma igapäevarutiinist kinni hoidnud, jäädes elama samasse magamistuppa, kuhu oli pärast vanemate surma leinava ja segaduses kuueteistaastase tüdrukuna kolinud.

Ta hakkas trepist alla minema ja oli jõudnud juba peaaegu selle nagiseva trepiastmeni, mis oli poistele vanasti nii palju peavalu põhjustanud, kui kuulis äkki uuesti seda kräunuvat heli. Tema kuklakarvad tõmbusid turri ja ta pigistas tugevamini enda käes olevat püssi.

See hääl ei kõlanud üldse nende pesukarude moodi, keda tema oli kuulnud. Olgu ta neetud, kui see ei kõlanud täpselt nagu puuma.

See seletaks ka koerte haukumist. Talle meenusid jäljed, mida ta oli sel pärastlõunal näinud, kuigi need olid olnud põhjapoolse karjamaa serval aia taga.

Kas selline kass tuleks ikka elumajja, isegi, kui ta oleks olnud piisavalt rumal, et jätta aken lahti või midagi niisugust, kuigi ta oli peaaegu kindel, et polnud seda teinud?

Ta polnud kunagi kuulnud, et mõni suur kass oleks tunginud asustatud majja. Nad olid üksildased, ringiliikuvad olendid, kes vältisid igal võimalusel kokkupuudet inimesega.

Natuke nagu Cisco moodi.

Näed nüüd, milleni mehe unes nägemine võis teda viia, noomis ta ennast. Isegi siis, kui ta ei mäletanud oma unenäo sisu, mõtles ta terve järgmise päeva mehe peale. Seda isegi nii ebasobivatel hetkedel nagu praegune.

Puuma ei saanud kõõgis olla. Ta keeldus seda uskumast. Hoolimata oma tavalistest ettevaatusabinõudest,

oli ta ilmselt lihtsalt unustanud sulgeda köögiakna, mille oli maikuise õhu tупpa laskmiseks avanud, ja nüüd liigutas tuul kardinaid, mis lükkasid maha kätekreemi ja seebi, mida ta aknalaual hoidis.

See oli hea seletus ja ta kavatses selle juurde jääda. Kuigi see ei selgitanud päriselt kräunuvat häält, ei kavatsenud ta praegu veel sellepärast muretseda.

Ta jõudis alumiste trepiastmeteni ja tema pulss kiirenes veidi. Ta võis vanduda, et ei olnud köögis tuld põlema jätanud, kui oli ülemisele korrusele voodisse läinud. Tema igaõhtuse rituaali juurde kuulus terve maja läbikäimine ja veendumine, et kõik on korras, tuled kustus ning ukсед lukus.

Ta poleks tuld põlema unustanud, nii et kui tal polnud tegemist just eriti osava puumaga, siis ei olnud see loom, kes tule põlema pani.

Köögist kostis puruneva klaasi klirin, millele järgnes summutatud vandumine.

See polnud kindlasti puuma. Siin pidi olema tegemist mingit sorti inimloomaga.

Ta pigistas tugevamini relva ja surus selja vastu koridori-seina. Kas ta peaks oma kabinetti hiilima, ukse lukku panema ja helistama hädaabinumbrile? Või siia jääma ja sissetungijat võimude saabumiseni relvaähvardusel kinni hoidma?

Aga mis siis, kui neid on rohkem kui üks? Ei, tema parim võimalus on siiski kabinet. Niimoodi saab ta kööki täielikult vältida ja jätta asjad Trace'i ning tema politseinike hooleks.

Ta astus ühe sammu kabineti poole, siis teise. Ta oli juba poolel teel avatud ukseni, kui kuulis mingit vaikset

piiksuvat heli, mis kõlas peaaegu nagu lapse naer, ja sellele vastavat karedamat häält.

Naerev laps? Mida paganat?

Ta teadis kaht armast last, kellel oli samasugune naer, kuid teadaolevalt ei pidanud kumbki neist teda lähemal ajal külastama.

Joey Southerland, Quinni ja Tessi kümnekuune laps, oli praegu sügavas unes Seattle'is oma magamistoas ning väike Abby Western oli koos Mimi ja Brantiga Los Angeleses.

Aga kui need ei olnud nemad, kes siis praegu tema köögis naeris?

Ta pidi selle järele uurima.

Ta kuulis veel kord seda naeru, mis sundis teda otsust vastu võtma. Ta helistab hädaabisse hiljem, kui on kindlaks teinud, kes tema majja sisse murdis.

Ta hiilis tasahilju lähemale, tõmbas kuuli selle äratuntava tšahh-tšahh heli saatel Benelli rauda ja astus nurga tagant välja kööki.

„Kui liigutad, siis lasen su maha,“ nähvas ta. „Ära arvagi, et ma seda ei tee.“

Pärast trepil ja koridoris valitsenud hämarust, kulus ta silmadel hetk aega, et valgusega harjuda, enne kui ta lõpuks nägi, kes ta köögis seisis.

Samal hetkel, kui ta mehe ära tundis, oli ta kindel, et oleks eelistanud sealt puuma leida. Mis puutus ohtlikesse elukatesse, siis oleks iga tark naine kohtunud pigem raevuka kiskjaga, kui enda ees seisva karmi ja ohtliku mehega, kes hoidis süles... *last?*

„Pagan võtaks, East! Sa ehmatasid mind poolsurnuks!“

Naise põsed tundusid äkki kuumad ja seejärel jääkül-
mad. See ei saanud tōsi olla. Võib-olla nägi ta ikka veel min-
git veidrat und. Miks muidu oleks pidanud Cisco del Norte
tema köögis seisma, süles tumedapäine väikelaps, kes kandis
roosasid sipupükse, mille rinnale oli trükitud erekollane part?

Ei. Kōva ja külm jahipüss tema käes tundus liigagi
reaalne ja mees seisis kohe kindlasti tema köögis, kuigi
tema silmad olid unised ja väsinud, ta nägi välja, nagu
poleks päevi maganud, ning tema rõivaste parimad päe-
vad olid möödas.

Ja kohe kindlasti oli tal laps süles.

Naine astus sammu lähemale, tühjendades käigupealt
jahipüssi padrunitest.

„Oleksin peaaegu su perekonnajuveelid küljest lask-
nud, Cisco. Mida sa siin teed? Miks sa mulle ei helista-
nud? Ja kes see... laps on?“